

Sygn. akt: I C 139/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Justyna Gronda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 r. w G.

sprawy z powództwa **J. K.**

przeciwko (...) **S.A. V. (...) w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. K. kwotę 9.642,24 zł (dziewięć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote 24/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.259,27 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych 27/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 139/15

UZASADNIENIE

Powódka J. K. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 17.041,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 16.180,57 zł od dnia 21 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 861 zł od dnia 18 lipca 2014r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jej pojazdu z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powódka wskazała, iż w dniu 21.03.2014r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu jej samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Dodała także, iż w tym samym dniu zgłosiła szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który na podstawie sporządzonej kalkulacji naprawy ustalił i wypłacił jej odszkodowanie w wysokości łącznej 6138,19 zł. W ocenie powódki prawidłowa kwota odszkodowania winna wynosić jednak 22.318,76 zł zgodnie z wykonaną na jej zlecenie ekspertyzą, gdyż pozwany przyjął do naprawy nieoryginalne części zamienne a także dokonał potrącenia amortyzacji i zaniżył stawki za robociznogodzinę prac. Do zapłaty pozostała zatem kwota 16.180,57 zł. Powódka nadmieniła także, iż na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składa się również kwota 861 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika na etapie przesądowym.

(pozew k. 3 – 6)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wskazując, iż wypłacił należne odszkodowanie, które w całości rekompensuje poniesioną szkodę. Podkreślił przy tym, iż odszkodowanie zostało wypłacone w kwocie netto, gdyż powódka jest płatnikiem podatku VAT. Ponadto załączona kalkulacja naprawy jest jedynie dokumentem prywatnym, z której wynika, iż koszt naprawy wyniesie 20.229,96 zł brutto, a nie 22.318,76 zł. W ocenie pozwanego naprawa pojazdu przy użyciu wyłącznie części oryginalnych nie jest ekonomicznie uzasadniona, skoro do powszechnego obrotu dopuszczone są części o porównywalnych parametrach a o znacznie niższych cenach. Pozwany zarzucił także, iż pojazd powódki jest pojazdem ponad 10 letnim, a zatem w wyniku jego naprawy częściami jedynie oryginalnymi dojdzie do wzrostu jego wartości rynkowej. Ponadto powódka nie przedłożyła faktury za naprawę pojazdu pomimo wskazania, iż pojazd został naprawiony. Zdaniem pozwanego powódka również nie wykazała, aby wydatek w postaci kosztów pomocy prawnej poniesionych na etapie przedsądowym był uzasadniony i konieczny z uwagi na rodzaj sprawy i zakres czynności.

(odpowiedź na pozew k. 31 – 33).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2014r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powódki J. K. marki A. (...) o nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne:)

Pojazd ten wykorzystywany był w prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej i został wprowadzony do ewidencji środków trwałych.

(dowód: korespondencja e-mail k. 47 – 50, oświadczenie powódki z 2.04.2012r. i kartoteka środków trwałych – akta szkody).

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił jej odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 6.138,19 zł netto. Powódka nie zgadzając się z ustaleniami pozwanego zleciła wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy pojazdu powódki na kwotę 20.229,96 zł brutto.

Koszt sporządzenia kalkulacji, zgromadzenia i analizy akt szkody oraz korespondencji i telefonów jaki poniosła powódka na etapie przedsądowym wyniósł 861 zł.

(bezsporne: kosztorys k. 13 - 19, faktura k. 20)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powódki marki A. (...) o nr rej. (...) wynosi 15.780,43 zł netto. W wyniku jego naprawy częściami nowymi i oryginalnymi nie dojdzie do wzrostu jego wartości rynkowej.

(dowód: opinia biegłego sądowego M. T. k. 67 – 75).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego M. T. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powódki powstałych w wyniku kolizji z dnia 21 marca 2014r. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne

do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto żadna ze stron jej nie zakwestionowała. Mając na względzie powyższe sąd uznał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia sporządzonej przez biegłego opinii i uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W niniejszym procesie powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 17.041,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a w szczególności zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych i wysokość stawek za prace naprawcze.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. W niniejszej sprawie zważyć jednak należy, co wynika z opinii biegłego, iż na rynku motoryzacyjnym nie występują w zasadzie zamienniki dla spornego pojazdu poza listwami ozdobnymi nie mówiąc już o porównywalnej jakości takich części. W związku z tym brak jest nawet możliwości ich uwzględnienia przy naprawie pojazdu powódki. Niezależnie od powyższego biegły wskazał, iż użycie części nowych i oryginalnych było uzasadnione w niniejszej sprawie, albowiem z akt postępowania likwidacyjnego nie wynika, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany. Również pozwany nie podnosił, aby pojazd ten posiadał wcześniejsze uszkodzenia. W konsekwencji sąd podziela pogląd biegłego, iż zachodziły pełne postawy do zastosowania części nowych i oryginalnych, zwłaszcza, iż jak wskazał biegły nie spowoduje to zwiększenia wartości pojazdu. Sąd zważył również, iż pozwany zaniechał dokonania dokumentacji fotograficznej stanu pojazdu po szkodzie jak też sporządzenia protokołu szkody, na co zwrócił uwagę biegły. Z tych też względów w ocenie sądu skoro z akt postępowania likwidacyjnego nie wynika fakt wcześniejszych uszkodzeń ani zakres obecnych uszkodzeń czy koniecznej naprawy przyjąć należało go w oparciu o kosztorys przedłożony przez powódkę, jak też uczynił to biegły. Biegły wskazał przy tym, iż nie wszystkie operacje uwzględnione w tym kosztorysie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż nie były one konieczne i niezbędne, a jednocześnie zostały pominięte inne w pełni uzasadnione. W związku z tym biegły dokonał weryfikacji wskazanych prac i ustalił, iż niezbędny i celowy oraz ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powódki wynosi 15.780,43 zł netto. Zaznaczyć należy, iż oględziny pojazdu, który został naprawiony, nie wyjaśniłyby czy uszkodzeniu uległy części oryginalne. Co więcej ocena naprawy pojazdu powódki czy jej wartości nie oznacza, iż została ona wykonana prawidłowo. W związku z tym i tak ustalenie

odszkodowania w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia celowych i uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki, która przywróci pojazd do stanu sprzed szkody, a nie wartość kosztów naprawy dokonanej przez powódkę.

Sąd zważył, iż biegły ustalając wysokość kosztów naprawy uwzględnił uśrednione stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych stosowane przez zakłady (...) kategorii, z uwagi, iż w zakładzie o takim poziomie naprawa pojazdu powódki winna zostać skutecznie dokonana w związku z charakterem i zakresem uszkodzeń. Powódka natomiast domagała się ich w wysokości 130 zł/h nie przedkładając jednak faktury za naprawę pojazdu, z której wynikałaby wysokość ich poniesienia w takim rozmiarze. Pozwany z kolei kwestionował ich wartość jako zawyżoną. Z tych też względów zasadne jest w ocenie sądu ich wyliczenie w średniej wysokości jakiej występują na rynku trójmiejskim, co też biegły uczynił ustalając je na poziomie odpowiednio 100 zł i 115 zł. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, a odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała wysokości przyjętych przez biegłego stawek. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że wysokość szkody jaką poniosła powódka wynosi 15.780,43 zł i stanowi to rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy jej pojazdu. Skoro zaś bezspornie otrzymała już od pozwanego kwotę 6.138,19 zł, to obecnie należy jej się tytułem odszkodowania kwota 9.642,24 zł. Podkreślić w tym miejscu należy, iż odszkodowanie należne powódce winno zostać przyznane jedynie w kwocie netto, albowiem ma ona możliwość odliczenia podatku VAT. Powódka jest bowiem płatnikiem tego podatku i co najistotniejsze przedmiotowy pojazd stanowi środek trwały prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Sąd zważył również, iż powódka nie zakwestionowała powyższej okoliczności po otrzymaniu odpowiedzi na pozew. W związku z tym zarzut powódki dotyczący wykorzystywania pojazdu również co celów prywatnych a sformułowany dopiero przed zamknięciem rozprawy na posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2016r. uznać należało za spóźniony. Dodać też można, iż nie został on w żadnym zakresie udowodniony przez powódkę. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i szkody nie sposób bowiem wywieść jednoznacznie ww. okoliczności (tzw. „użytek mieszany” pojazdu). Skoro pojazd ten został wciągnięty do ewidencji środków trwałych, to zdaniem sądu powódka ma możliwość odliczenia podatku VAT.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie I wyroku na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem należnego odszkodowania kwotę 9.642,24 zł, oddalając w punkcie II wyroku powództwo w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od w/w kwoty od dnia 21 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w określonym w art. 817 § 1 k.c. 30 dniowym terminie nie spełnił świadczenia.

W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów poniesionych za sporządzenie kalkulacji naprawy i kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym sąd zważył, iż co prawda Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004r. w sprawie III CZP 24/04 stwierdził, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego, to jednak w ocenie sądu w niniejszej sprawie okoliczności takie nie zachodzą. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się bowiem jedynie do uwzględnienia cen części oryginalnych oraz wyższych stawek za prace naprawcze. Nie istniała zatem realna potrzeba zlecenia prywatnej kalkulacji, której koszt stanowił jedynie niepotrzebny wydatek. Ponadto jak wynika z opinii biegłego zawierała ona błędy i jak trafnie wskazał pozwany nie opiewała na wartość, jakiej powódka domagała się tytułem zapłaty za naprawę jej pojazdu. W odniesieniu natomiast do kosztów związanych z gromadzeniem dokumentów, ich analizą czy kosztów korespondencji i telefonów, to wynikają one z woli i wygody powódki, aby osobiście nie zajmować się tą sprawą i zlecić jej wykonanie innemu podmiotowi, co jednakże nie oznacza, iż było to konieczne a pozwany zobowiązany jest do zwrotu tych kosztów, albowiem nie pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. W związku z tym w ocenie sądu powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu w oparciu o art. 361 § 1 k.c., albowiem wydatek w postaci kosztów prywatnej opinii i wynagrodzenia za usługi pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym nie sposób uznać za konieczne i uzasadnione. Postępowanie przed ubezpieczycielem nie jest bowiem skomplikowane, zaś powódka nie wykazała aby była osobą nieporadną czy mającą problemy ze zrozumieniem dokumentów otrzymanych od ubezpieczyciela, tym bardziej, iż po otrzymaniu decyzji o

wysokości odszkodowania uznała je za zaniżone. Mając na względzie powyższe rozważania w ocenie sądu powódka nie wykazała, aby czynności określone w fakturze z dnia 28 stycznia 2015r. były niezbędne i konieczne w celu dochodzenia odszkodowania od pozwanego lub też, aby zachodziły jakieś inne szczególne okoliczności uzasadniające brak możliwości uniknięcia ich poniesienia. W związku z tym w ocenie sądu powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu, o czym sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 361 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349) i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1259,27 zł. Sąd zważył, iż powódka wygrała postępowanie w 57% i poniosła koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 853 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2417 zł oraz koszty opinii biegłego w wysokości 762,60 zł. Pozwany zaś wygrał w 43% i poniósł jedynie koszty zastępstwa procesowego (2417 zł). Po wzajemnym skompensowaniu należności Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.